DOMSTOLENS DOM

den 22 november 2001 *

I mål C-451/98,

Antillean Rice Mills NV, Bonaire (Nederländska Antillerna), företrätt av W. Knibbeler och K.J. Defares, advocaten, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Konungariket Nederländerna, företrätt av M.A. Fierstra, i egenskap av ombud,

intervenient,

* Rättegångsspråk: nederländska.

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av R. Torrent, J. Huber och G. Houttuin, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av L. Pérez de Ayala Becerril, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

av

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger och C. Chavance, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

av

Republiken Italien, företrädd av U. Leanza, i egenskap av ombud, biträdd av F. Quadri, avvocatessa dello Stato, med delgivningsadress i Luxemburg,

och av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av T. van Rijn, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 304/97 av den 17 februari 1997 om införande av skyddsåtgärder mot import av ris med ursprung i utomeuropeiska länder och territorier (EGT L 51, s. 1),

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. Jann och F. Macken (referent) samt domarna C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, L. Sevón, M. Wathelet, R. Schintgen och V. Skouris,

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 7 november 2000 av: Antillean Rice Mills NV, företrätt av W. Knibbeler, Konungariket Nederländerna, företrätt av M.A. Fierstra, rådet, företrätt av G. Houttuin, Konungariket Spanien, företrätt av N. Díaz Abad, i egenskap av ombud, Republiken Italien, företrädd av F. Quadri, och kommissionen, företrädd av T. van Rijn,

och efter att den 13 mars 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Bolaget Antillean Rice Mills NV (nedan kallat ARM) väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 februari 1997 och som registrerades under målnummer T-41/97, med stöd av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse) talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 304/97 av den 17 februari 1997 om införande av skyddsåtgärder mot import av ris med ursprung i utomeuropeiska länder och territorier (EGT L 51, s. 1).

2 Genom beslut av den 15 maj 1997 tilläts Konungariket Nederländerna att intervenera till stöd för ARM:s yrkanden. Genom beslut av den 15 maj, den 5 augusti och den 5 september 1997 tilläts Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien och Europeiska gemenskapernas kommission att intervenera till stöd för Europeiska unionens råds yrkanden.

3 Konungariket Nederländerna väckte även, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 17 mars 1997 och som registrerades under målnummer C-110/97, talan om ogiltigförklaring av förordning nr 304/97.

4 Eftersom både mål T-41/97 och mål C-110/97 avsåg talan om ogiltigförklaring av förordning nr 304/97, beslutade förstainstansrätten den 16 november 1998 att avstå från fortsatt handläggning i mål T-41/97 till förmån för domstolen, i enlighet med artikel 47 tredje stycket i EG-stadgan för domstolen och artikel 80 i förstainstansrättens rättegångsregler.

Tillämpliga bestämmelser

EG-fördraget

5 Gemenskapens verksamhet skall, enligt artikel 3 r i EG-fördraget (nu artikel 3.1 s EG i ändrad lydelse), innefatta associering av utomeuropeiska länder och territorier (nedan kallade ULT) i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen.

6 Enligt artikel 227.3 i EG-fördraget (nu artikel 299.3 EG i ändrad lydelse) skall de ULT som anges i bilaga IV till EG-fördraget (nu bilaga II EG i ändrad lydelse) omfattas av den associeringsordning som fastställts i fjärde delen i fördraget. Nederländska Antillerna anges i denna bilaga.

7 Den fjärde delen i EG-fördraget, med rubriken "Associering av utomeuropeiska länder och territorier", omfattar i synnerhet artiklarna 131 (nu artikel 182 EG i ändrad lydelse), 132 (nu artikel 183 EG), 133 (nu artikel 184 EG i ändrad lydelse), 134 (nu artikel 185 EG) och 136 (nu artikel 187 EG i ändrad lydelse).

8 Enligt artikel 131 andra och tredje styckena i fördraget har associeringen av ULT med Europeiska gemenskapen till syfte att främja den ekonomiska och sociala utvecklingen i ULT samt att upprätta nära ekonomiska förbindelser mellan dem och gemenskapen som helhet. I överensstämmelse med principerna i ingressen till EG-fördraget skall associeringen av ULT i första hand främja invånarnas intressen och välstånd för att på så sätt föra dem mot den ekonomiska, sociala och kulturella utveckling som de eftersträvar.

9 I artikel 132.1 i fördraget föreskrivs att medlemsstaterna i handeln med ULT skall tillämpa samma regler som de enligt fördraget tillämpar inbördes.

10 I artikel 133.1 i fördraget föreskrivs att tullar skall avvecklas fullständigt vid import till medlemsstaterna av varor med ursprung i ULT, vilket skall ske i takt med att tullarna gradvis avvecklas mellan medlemsstaterna enligt bestämmelserna i fördraget.

11 I artikel 134 i fördraget föreskrivs att om tullnivån för varor från tredje land vid import till ett ULT vid tillämpning av bestämmelserna i artikel 133.1 i fördraget kan orsaka omläggning i handeln till nackdel för en medlemsstat, får denna begära att kommissionen föreslår övriga medlemsstater nödvändiga motåtgärder.

12 I artikel 136 i fördraget föreskrivs att rådet med utgångspunkt i de resultat som uppnåtts inom ramen för ULT:s associering med gemenskapen och på grundval av principerna i fördraget enhälligt skall anta bestämmelser om de närmare riktlinjerna för och förfarandet vid ULT:s associering med gemenskapen.

Beslut 91/482/EEG

13 Den 25 juli 1991 antog rådet, med stöd av artikel 136 i fördraget, beslut 91/482/EEG om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 263, s. 1, svensk specialutgåva, område 11, volym 18, s. 3, nedan kallat ULT-beslutet).

14 Enligt artikel 101.1 i ULT-beslutet skall varor med ursprung i ULT importeras till gemenskapen utan tullar eller avgifter med motsvarande verkan.

15 När varor som helt framställs inom gemenskapen eller AVS-staterna (staterna i Afrika, Västindien och Stilla havet) bearbetas eller behandlas i ett ULT skall de anses som helt framställda i ULT, enligt artikel 6.2 i bilaga 2 till ULT-beslutet.

16 Med avvikelse från principen i artikel 101.1 ges kommissionen, i artikel 109.1 i ULT-beslutet, befogenhet att vidta nödvändiga skyddsåtgärder "[o]m tillämpningen av... beslut[et] resulterar i allvarliga störningar i en ekonomisk sektor inom gemenskapen eller inom en eller flera av dess medlemsstater, eller om den resulterar i att deras externa ekonomiska stabilitet äventyras eller att det uppstår svårigheter som kan leda till en försämring inom en sektor av gemenskapens verksamhet eller i en region inom gemenskapen".

17 Enligt artikel 109.2 skall vid tillämpningen av punkt 1 prioritet ges åt sådana åtgärder som så litet som möjligt stör associeringen och gemenskapens funktion. Dessa åtgärder skall inte överskrida gränserna för vad som är strikt nödvändigt för avhjälpande av de svårigheter som har uppstått.

18 Enligt artikel 1.5 och 1.7 i bilaga 4 till ULT-beslutet får en medlemsstat hänskjuta kommissionens beslut om att införa skyddsåtgärder till rådet inom 10 arbetsdagar efter mottagandet av underrättelsen om beslutet. I ett sådant fall får rådet med kvalificerad majoritet anta ett avvikande beslut inom 21 arbetsdagar.

Förordning (EG) nr 21/97

19 Den 29 november och den 10 december 1996 begärde den italienska och den spanska regeringen att kommissionen skulle införa skyddsåtgärder mot ris med ursprung i ULT.

20 Med stöd av artikel 109 i ULT-beslutet antog kommissionen förordning (EG) nr 21/97 av den 8 januari 1997 om införande av skyddsåtgärder mot import av ris med ursprung i utomeuropeiska länder och territorier (EGT L 5, s. 24).

21 Genom artikel 1.1 i förordning nr 21/97 infördes en tullkvot som gjorde det möjligt att tullfritt importera ris med ursprung i ULT och med KN-nummer 1006, vilken var begränsad till följande kvantiteter: 4 594 ton ris med ursprung i Montserrat, 1 328 ton ris med ursprung i Turks- och Caicosöarna och 36 728 ton ris med ursprung i övriga ULT.

22 Enligt artikel 7 andra stycket skulle förordning nr 21/97 tillämpas från den 1 januari till den 30 april 1997.

23 Förenade kungarikets regering hänsköt därefter, med stöd av artikel 1.5 i bilaga 4 till ULT-beslutet, förordning nr 21/97 till rådet och begärde att rådet skulle höja den kvot som Montserrat och Turks- och Caicosöarna hade tilldelats.

24 I skrivelse av den 21 januari 1997 meddelade även den nederländska regeringen att den motsatte sig förordning nr 21/97 och den anmodade rådet att fatta ett nytt beslut.

Förordning nr 304/97

25 Den 17 februari 1997 antog rådet förordning nr 304/97, vilken — enligt artikel 7.1 — upphäver förordning nr 21/97.

26 I huvudsak skiljer sig rådets förordning från kommissionens förordning i ett enda avseende, nämligen i fråga om storleken på den kvot som Montserrat och Turks- och Caicosöarna tilldelats.

27 I artikel 1.1 i förordning nr 304/97 föreskrivs följande:

"Importen till gemenskapen av ris med ursprung i ULT och med KN-nummer 1006 och vilken är befriad från tullavgift, skall mellan den 1 januari 1997 och den 30 april 1997 begränsas till följande kvantiteter motsvarande råris:

a) 8 000 ton ris med ursprung i Montserrat och i Turks- och Caicosöarna och som fördelas med

— 4 594 med ursprung i Montserrat,

och

— 3 406 med ursprung i Montserrat eller Turks- och Caicosöarna,

och

b) 36 728 ton ris med ursprung i övriga ULT."

28 Enligt artikel 8 andra stycket skulle förordning nr 304/97 tillämpas från och med den 1 januari till och med den 30 april 1997, utom i fråga om artikel 1.1 a andra strecksatsen, vilken skulle tillämpas först från och med den dag då förordningen trädde i kraft, det vill säga den 21 februari 1997, samma dag som den offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den gemensamma marknaden för ris

29 Det görs åtskillnad mellan japonicaris och indicaris.

30 De risproducerande länderna i gemenskapen är huvudsakligen Frankrike, Spanien och Italien. Japonicaris utgör ungefär 80 procent av det ris som produceras i gemenskapen och indicaris utgör 20 procent. Japonicaris konsumeras framför allt i de södra medlemsstaterna och indicaris framför allt i de norra medlemsstaterna.

31 Gemenskapen har en överskottsproduktion av japonicaris och exporterar därför totalt sett denna rissort. Gemenskapens produktion av indicaris är däremot inte tillräcklig för att behoven skall kunna tillgodoses, och gemenskapen importerar totalt sett denna rissort.

32 Riset måste bearbetas för att kunna konsumeras. Efter att ha skördats, skalas riset för att sedan poleras i flera etapper.

33 Man skiljer i allmänhet mellan följande fyra olika etapper i bearbetningen:

— Paddyris: riset som sådant efter skörden. Det kan fortfarande inte konsumeras.

— Råris (även kallat brunt ris): ris där skalet har tagits bort. Det kan konsumeras, men kan även genomgå ytterligare bearbetning.

— Delvis slipat ris (även kallat delvis polerat ris): ris från vilket en del av fruktväggen har tagits bort. Det utgör en halvfärdig produkt som i allmänhet säljs i syfte att genomgå ytterligare bearbetning och inte för att konsumeras.

— Helt slipat ris (även kallat polerat ris): ris som är helt och hållet bearbetat, vars skal och fruktvägg helt har avlägsnats.

34 I gemenskapen produceras enbart helt slipat ris, medan Nederländska Antillerna enbart producerar delvis slipat ris. Delvis slipat ris med ursprung i Nederländska Antillerna måste således genomgå ytterligare bearbetning för att kunna konsumeras i gemenskapen.

35 Ett halvdussin företag som är etablerade i Nederländska Antillerna, däribland ARM, bearbetar råris från Surinam och från Guyana till delvis slipat ris.

36 Denna bearbetning är tillräcklig för att riset skall anses utgöra en vara med ursprung i ULT, enligt reglerna i bilaga 2 till ULT-beslutet.

37 Sedan år 1992 exporterar ARM delvis slipat ris som det producerar till gemenskapen, där det säljer riset till fabriker som framställer risprodukter, vilka bearbetar riset till helt slipat ris. Detta ris utgör indicaris.

Talan

38 ARM har, med stöd av Konungariket Nederländerna, yrkat att domstolen skall ogiltigförklara förordning nr 304/97 och förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

39 Till stöd för talan har sökanden åberopat fyra grunder som avser att artiklarna 133.1 i fördraget och 101.1 i ULT-beslutet har åsidosatts, att artikel 109.1 i ULT-beslutet har åsidosatts, att artikel 109.2 i ULT-beslutet har åsidosatts och slutligen att omsorgsprincipen vid antagandet av rättsakter och artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG) har åsidosatts.

40 Rådet har yrkat att domstolen skall avvisa eller ogilla talan om ogiltigförklaring av förordning nr 304/97 och förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

41 Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien och kommissionen har yrkat att domstolen skall ogilla talan och förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning av talan

42 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

43 Då förordning nr 304/97 inte är ett beslut som är riktat till sökanden, i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget, skall domstolen

undersöka huruvida den utgör en rättsakt med allmän giltighet eller om den skall anses som ett beslut som utfärdats i form av en förordning. För att bestämma om en rättsakt har allmän giltighet eller ej skall rättsaktens art och de rättsverkningar som den är avsedd att få eller faktiskt får prövas (dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse Italia mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, punkt 8).

44 Genom att anta förordning nr 304/97 vidtog rådet i detta fall åtgärder med allmän giltighet som tillämpas utan åtskillnad på import av ris med ursprung i samtliga ULT.

45 Förordning nr 304/97 har följaktligen genom sin art allmän giltighet och utgör inte ett beslut i den mening som avses i artikel 189 i EG-fördraget (nu artikel 249 EG).

46 Domstolen skall dock undersöka om sökanden, trots förordningens allmänna giltighet, kan anses beröras direkt och personligen av denna. En rättsakts allmänna giltighet utesluter nämligen inte att den kan beröra vissa ekonomiska aktörer direkt och personligen (se dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, punkt 19).

47 När det gäller frågan huruvida ARM berörs personligen av förordning nr 304/97 har sökanden och den nederländska regeringen gjort gällande att ARM är ett berört företag i den mening som avses i förstainstansrättens dom av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-2305), eftersom företaget tillhör en begränsad krets av ekonomiska aktörer vars rättsliga ställning berörs till följd av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till.

48 Rådet, Republiken Frankrike, Republiken Italien och kommissionen har däremot bestritt att ARM berörs personligen av förordning nr 304/97. I synnerhet när det gäller förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen har rådet påpekat att förstainstansrätten inte uttryckligen tog ställning till huruvida ARM berördes personligen i det målet. Förstainstansrätten fastställde således inte att ARM faktiskt hade ställning av ett berört företag i den mening som angavs i punkterna 73 och 74 i nämnda dom.

49 Domstolen erinrar om att den ett flertal gånger har fastställt (se särskilt dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, och beslut av den 21 juni 1993 i mål C-276/93, Chiquita Banana m.fl. mot rådet, REG 1993, s. I-3345, punkt 9) att för att fysiska eller juridiska personer skall anses vara personligen berörda krävs det att de berörs i sin rättsliga ställning på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till.

50 När det gäller de egenskaper som är utmärkande för ARM har företaget, med stöd av den nederländska regeringen, gjort gällande att det, i egenskap av exportör av ris från Nederländska Antillerna, är helt inriktat på export av ris till gemenskapen. De skyddsåtgärder som föreskrivs i förordning nr 304/97 medför följaktligen oundvikligen att dess verksamhet upphör.

51 I det avseendet påpekar domstolen att förordning nr 304/97 enbart påverkar sökanden i dennes egenskap av exportör av ris till gemenskapen. Sådan affärsverksamhet kan när som helst bedrivas av vilket företag som helst. Förordningen berör sökanden enbart i dennes objektiva egenskap av ekonomisk aktör verksam i branschen för försäljning av ris med ursprung i ULT, på samma sätt som alla andra ekonomiska aktörer som befinner sig i samma situation. Enbart det förhållandet att sökanden är exportör av ris eller exportör/grossist för

ris från ULT till gemenskapen är således inte tillräckligt för att sökanden skall kunna styrka att denne berörs personligen av förordning nr 304/97 (se även, för ett liknande resonemang, dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkt 14, och beslutet i det ovannämnda målet Chiquita Banana m.fl. mot rådet, punkt 12, och beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 42).

52 Det framgår visserligen av handlingarna i förevarande mål att endast sex eller sju företag är verksamma på den marknad som berörs av förordning nr 304/97, men möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, innebär inte att dessa rättssubjekt skall anses personligen berörda av rättsakten, om det — såsom i förevarande mål — framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga (se särskilt beslut av den 24 maj 1993 i mål C-131/92, Arnaud m.fl. mot rådet, REG 1993, s. I-2573, punkt 13, och beslutet i det ovannämnda målet Chiquita Banana m.fl. mot rådet, punkt 8).

53 ARM kan inte heller göra gällande att skyddsåtgärderna har medfört att dess verksamhet, vilken är helt inriktad på export av ris till gemenskapen, har upphört helt och hållet. Som förstainstansrätten påpekade redan i sitt interimistiska beslut av den 21 mars 1997 i mål T-41/97 R, Antillean Rice Mills mot rådet (REG 1997, s. II-447, punkt 49), och som kommissionen har erinrat om i sitt yttrande, exporterade sökanden cirka 12 000 ton ris till gemenskapen under de tre första månaderna år 1997. Jämfört med de 68 186 ton som ARM har uppgett att det exporterade under år 1996, tyder exporten för det första kvartalet 1997 enbart på en minskning av exportverksamheten. Denna minskning beror för övrigt inte enbart på skyddsåtgärderna, eftersom, såsom påpekas i punkt 65 i denna dom, ARM, för att fullgöra gällande avtal, kunde ha gjort vad som krävdes för att få importlicenser innan skyddsåtgärderna trädde i kraft. Slutligen kan inte ARM, utan att motsäga sig självt, göra gällande att det tvingades upphöra med sin verksamhet till följd av skyddsåtgärderna och samtidigt uppge att 10 procent av dess verksamhet avser den lokala marknaden.

54 Under dessa omständigheter har det inte styrkts att förordning nr 304/97 har medfört allvarliga konsekvenser för sökanden till skillnad från alla andra ekonomiska aktörer som är verksamma inom branschen för försäljning av ris med ursprung i ULT eller att sökanden har berörts av skyddsåtgärderna i fråga på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne i förhållande till alla andra ekonomiska aktörer som förordning nr 304/97 var tillämplig på.

55 ARM har således inte styrkt att det, på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för företaget, berörs personligen av förordning nr 304/97.

56 När det därefter gäller frågan huruvida ARM befinner sig i en faktisk situation som särskiljer det från alla andra personer och därigenom försätter det i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till, har ARM och den nederländska regeringen gjort gällande att ARM, innan förordning nr 304/97 antogs, hade ingått olika avtal om försäljning av delvis slipat ris med kunder etablerade i gemenskapen. Dessa avtal kunde inte fullgöras på grund av de skyddsåtgärder som infördes genom förordning nr 304/97. Sökanden har dessutom gjort gällande att denne, för att utföra dessa avtal, köpte råris i Surinam och ordnade regelbunden befraktning för att skicka riset till Nederländska Antillerna. Skyddsåtgärderna i förordning nr 304/97 förhindrade fullgörandet av dessa avtal och störde befraktningen. ARM och den nederländska regeringen anser att under dessa omständigheter har sökandens personliga intressen påverkats av förordningen. ARM och den nederländska regeringen har slutligen hävdat att kommissionen och rådet kände till ARM:s särskilda situation innan skyddsåtgärderna vidtogs.

57 Domstolen erinrar om att rådets eller kommissionens skyldighet, på grund av särskilda bestämmelser, att beakta följderna för vissa enskildas situation av den rättsakt som de avser att anta kan medföra att de sistnämnda försätts i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 28 och 31, och domstolens dom av den 11 februari 1999 i mål C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-769, punkt 25).

58 När kommissionen avser att vidta skyddsåtgärder med stöd av artikel 109.1 i ULT-beslutet skall den, såvitt omständigheterna i det enskilda fallet inte utgör något hinder, undersöka vilka negativa återverkningar som dess beslut kan få på ekonomin i berörda ULT samt för de berörda företagen (se domstolens dom i det ovannämnda målet Antillean Rice Mills m.fl. mot kommissionen, punkt 25).

59 Eftersom förordning nr 304/97 antogs med stöd av artikel 1.5—1.7 i bilaga 4 till ULT-beslutet, var rådet även skyldigt att beakta vilka följder de planerade skyddsåtgärderna kunde få för berörda ULT och för de berörda företagen.

60 Det framgår emellertid av domen i det ovannämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen att konstaterandet att det föreligger en sådan skyldighet inte är tillräckligt för att visa att dessa ULT och företag berörs personligen av åtgärderna i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

61 I punkt 28 i nämnda dom konstaterade domstolen att kommissionen var skyldig att undersöka vilka negativa återverkningar som dess beslut kunde få på ekonomin i den berörda medlemsstaten samt för de berörda företagen. Domstolen drog emellertid inte enbart på grundval av detta konstaterande slutsatsen att samtliga berörda företag berördes personligen i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget. Tvärtom ansåg domstolen att endast de företag som redan hade ingått avtal som skulle fullgöras under den period som det omtvistade beslutet skulle tillämpas och vars fullgörande helt eller delvis hindrades på grund av beslutet var personligen berörda i den mening som avses i artikel 173 fjärde stycket i fördraget (se domen i det ovannämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, punkterna 28, 31 och 32).

62 Av det ovan anförda följer att konstaterandet att rådet vid antagandet av förordning nr 304/97, såvitt omständigheterna i förekommande fall inte utgjorde något hinder, var skyldigt att beakta vilka negativa återverkningar som förordningen kunde få på ekonomin i berörda ULT samt för de berörda företagen på intet sätt befriar sökanden från skyldigheten att styrka att denne berörs av förordningen på grund av en faktisk situation som särskiljer sökanden från alla andra personer.

63 I det syftet har sökanden och den nederländska regeringen åberopat vissa omständigheter, vilka anges i punkt 56 i denna dom. Innan förordning nr 304/97 trädde i kraft hade sökanden slutit avtal med kunder etablerade i gemenskapen. Dessa avtal kunde inte fullgöras på grund av de skyddsåtgärder som infördes genom förordning nr 304/97.

64 Det framgår av de inlagor som sökanden har ingett under förfarandet att två avtal slöts den 17 december 1996.

65 Förordning nr 304/97 var tillämplig från och med den 1 januari 1997. Det framgår emellertid av artikel 1.3 i förordningen att ansökningar om importlicenser som lämnades in fram till den 3 januari 1997 inte omfattades av skyddsåtgärderna. Det gick således mer än två veckor från det att avtalen undertecknades till dess skyddsåtgärderna trädde i kraft. ARM var informerat om att dessa åtgärder mycket snart skulle vidtas och kunde, för att fullgöra gällande avtal, ha gjort vad som krävdes för att få importlicenser. Under den muntliga förhandlingen angav kommissionen för övrigt att beviljandet av importlicenser klart ökade i december 1996, innan skyddsåtgärderna trädde i kraft.

66 ARM kan således inte åberopa dessa avtal för att göra gällande att det, på grund av dessa, befann sig i en faktisk situation vad gäller skyddsåtgärderna som särskiljer det från alla andra personer. Av samma skäl kan ARM inte heller åberopa de leverans- och befraktningsavtal som slöts i augusti 1996, enligt vad som påstås för att fullgöra avtalen av den 17 december 1996, eftersom fullgörandet av de förstnämnda avtalen var beroende av de sistnämnda.

67 Av det ovan anförda följer att ARM inte har styrkt att det berörs personligen av förordning nr 304/97. Det saknas därför anledning att undersöka huruvida sökanden berörs direkt av denna förordning.

68 Av detta följer att talan skall avvisas.

Rättegångskostnader

69 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att ARM skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. ARM har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna. Intervenienterna Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Konungariket Nederländerna och kommissionen skall bära sina rättegångskostnader, i enlighet med artikel 69.4 i samma rättegångsregler.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) **Talan avvisas.**

2) **Antillean Rice Mills NV skall ersätta rättegångskostnaderna.**

3) **Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Konungariket Nederländerna och Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sina rättegångskostnader.**

Rodríguez Iglesias Jann Macken

Gulmann Edward La Pergola

Puissochet Sevón Wathelet

Schintgen Skouris

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 22 november 2001.

R. Grass G.C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare Ordförande